

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collellidomont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Enric Vila

LA TRADICIÓ DE L'HUMOR ALS MITJANS CATALANS

Antoni Dalmau

Escriptor

De per riure

Pedagogia

Legint els diaris de Madrid, fins i tot els més intel·lectuals, ja veus que l'únic pla que se li podria acudir a Rajoy per evitar la independència és anar amb tot el pes de la Constitució cap al xoc de trens, amb tancs i tot, si es dona l'ocasió i hi ha diners per a gasolina. Per això és una bona idea que el govern català vagi a fer pedagogia a les Espanyes. En temps de Pujol la pedagogia era inútil. Però ara ja no es tracta d'anar a fer-se perdonar, sinó de jugar la batalla de l'opinió allà on pot ser decisiva. Per evitar la independència, els líders del PP semblen capaços de qualsevol cosa. Per sort, ara amb la democràcia la gent vota. Qualsevol mesura que el govern de Madrid prengui contra Catalunya haurà de ser ratificada per l'electorat, en les eleccions que vinguin.

Convé que el diàleg que Mas no trobarà en Rajoy el busqui en altres sectors de la societat espanyola

No hem de fer-nos il·lusions, però sí que hem de tenir en compte que, en aquesta pugna, tots els que xumen de la mamella de l'Estat no tenen res a guanyar i molt a perdre. Els espanyols –i catalans– que es juguen el seu estatus defensaran la unitat d'Espanya amb dents i ungles. Ara encara hi ha certa prudència però, segons com vagin les coses, veurem opinadors justificant qualsevol bestiesa per poder pagar el cangur de la nena. Es tracta, doncs, de punxar el globus. Mentre els sectors polititzats es dretanitzen, l'espanyol mitjà potser està més per solucions pràctiques que per seguir grans discursos patriòtics. Per això convé que el diàleg que Mas no trobarà en Rajoy el busqui en altres sectors de la societat espanyola. Si els polítics de Madrid no haguessin de fer de policia, es podrien dedicar a tasques més constructives. La independència també és un regeneracionisme. I en tot cas, algú ha d'explicar als espanyols que l'enfrontament només convé a una minoria i que tot el mal que l'Estat faci a la llibertat dels catalans l'acabaran pagant per via indirecta, com ha passat sempre en la història.

No, no parlo de cap notícia relativa al món estricte de l'actualitat que mereixi una bona rialla o que ens faci riure per no haver de plorar. N'hi ha una colla, sens dubte, més i tot del que voldríem, però ara parlo estrictament de l'humor, d'una faceta del riure –o del somriure– que sempre posa una mica d'oli benefactor al malestar general. Per sort, aquest lenitiu ja fa molts anys que dura i es tracta de trobar en cada moment la manera de convertir-lo en realitat i de retre homenatge als qui han estat capaços d'anar-nos-en donant racions a petites cullerades.

PER EXEMPLE. Josep M. Cadena ha tret darrerament dos magnífics volums, de considerable gruix i un format al meu gust massa petit, on recull l'obra de sengles dibuixants de primera que van fer somriure molta gent des de les pàgines del *¡Cu-cut!*. Aquest era el títol, en efecte –inventat personalment pel mateix Francesc Cambó–, d'aquell setmanari satíric barceloní fundat el 1902 i que, adscrit a la línia política de la Lliga Regionalista, semblava que era la cara riallera de la seriositat de *La Veu de Catalunya*, fins que va morir, de manera voluntària però forçada per les circumstàncies polítiques, l'any 1912. Els humoristes escollits són Ricard Opisso, que va publicar-hi 456 dibuixos, i Joan Junceda, que n'hi va publicar més de 1.300, tants que, de moment, només n'ha sortit el primer volum.

L'AUTOR, QUE ÉS UN GRAN PERIODISTA i un gran treballador, s'ha pres la molèstia de reproduir-nos tots els dibuixos i acompanyar-los, un per un, d'una colla d'explicacions que, no sols ens en donen la fitxa tècnica, sinó que ens en situen les circumstàncies o les referències d'ambientació i context històric. El resultat és senzillament espectacular i mai no parariem de mirar-los, de manera que, per poder somriure millor, es recomana dosificar sàviament el recorregut visual per aquests dos volums.

ÉS CLAR QUE, PER AQUELLS mateixos anys i a l'altra banda de l'espectre polític del *¡Cu-cut!*, la competència republicana també oferia al seu públic dos pesos pesants de tanta o més entitat com eren *La Campana de Gràcia* i *L'Esquella de la Torratxa*. La casualitat, o vés a saber quina feliç circumstància, ha volgut que l'aparició al mercat dels dos totxos de Josep M. Cadena coincidissin amb l'aparició d'un llibre sobre *L'Esquella...* que té un

Quina sort per a un país que pugui riure's de si mateix i que els poders públics no puguin tenir la temptació d'impedir-ho...

format i una estructura diferent, però que també ens retorna la frescor del periòdic humorístic original. En aquest cas, els editors no pretenen l'exhaustivitat, sinó un tria acurada de les il·lustracions amb la bona companyia d'una colla d'es-

pecialistes –inclòs el mateix Cadena– que ens donen tot allò que cal saber sobre aquell gegant de l'humor que va viure seixanta anys, entre el 1879 i el final de la guerra! El volum, per cert, ha estat coordinat per Jaume Capdevila i ens ofereix una edició senzillament esplèndida.

O SIGUI QUE ESTEM d'enhora-bona, perquè les novetats editorials recents ens han brindat en molt poc temps tres llibres de per riure que ens retornen a uns periòdics molt antics que sovint han generat una sana nostàlgia. La veritat és que, d'ençà de la recuperació de la llibertat política a casa nostra –sense llibertat l'humor no té cap gràcia–, s'han fet moltes reflexions i alguns intents de fer reviure aquells monstres de l'humor. Fet i fet, ningú no se n'ha sortit prou bé i els projectes més o menys actualit-

zats han tingut poca vida i han acabat naufragant, almenys en llengua catalana. Fins que hem caigut del ruc i ens hem adonat que, en el nostre temps, el llenguatge que necessitem és tot un altre i que calia trobar una alternativa diferent del paper: aquesta és la gràcia renovada de programes televisius com ara *Polònia* i *Crackòvia*, que es riuen del mort i del qui el vetlla amb una desimboltura que no deixa canya dreta. Quina sort per a un país que pugui riure's de si mateix d'aquesta manera i que els poders públics, encara que sovint se'ls faci una ganyota a la cara, no puguin tenir la temptació d'impedir-ho...